

Livet som aldrig fick chansen att leva

In genom sjukhusporten kommer Emma. Hennes mamma går tätt efter. Det är hon som har bokat tid åt Emma och skjutsat henne. Det gjorde hon direkt när Emma bad om det, när hon hade fått reda på att hon var gravid genom sitt graviditetstest hon köpt på apoteket. Nu hade dagen kommit. Dom gick in på abortmottagning, och anmälde att dom kommit. Sjuksköterskan bad dom sitta ner en stund. Emma var nervös för ingreppet och försökte tänka på annat, något som visade sig vara omöjligt. Hon kände sig orolig. Ingen som hon kände fick se henne här, inte ens någon som kände någon som visste vem hon var. Då skulle det spridas rykten, och folk skulle se henne som en slampa. Emma försökte koncentrera sig på något annat, läsa en sida i Veckorevyn, men hon hade ingen fokus.

- Men gumman då, detta kommer gå bra. Det är bara någon timme kvar sen är den borta. Du behöver inte oroa dig, doktorerna gör samma ingrepp flera gånger varje dag så dom vet vad dom sysslar med, sa hennes mamma.

Emma tyckte inte det kändes bättre. Hon var fortfarande orolig. Nu började hon tänka på allvar vad det var som skulle hända. En doktor skulle ta ut livet som hon hade inom sig, och det livet skulle aldrig få leva. Aldrig förut hade hon tänkt på det sättet. Emma hade sett det som en självklarhet att hon skulle göra abort. Första dagen, dagen då det stod ett plus på graviditetstestet, hade hon direkt gått till sin mamma och bätt henne boka en tid. Där hon nu satt i soffan på abortmottagningen, på fjärde våningen, på sjukhuset där hon själv hade fötts, började hon tvivla. Kanske var det inte rätt? Kanske borde hon behålla barnet. Kanske fanns det en mening med livet där inne. Nej, tänkte hon sen, jag är alldeles för ung för att bli mamma. Jag måste gå ut skolan först, man måste ha jobb innan man skaffar barn hade hon hört. Emma var ju inte ens tillsammans med barnets pappa längre, det förhållandet höll bara någon månad. Inte ville hon att hennes barn skulle växa upp utan pappa, det hade en kompis till henne gjort och hon verkade ha haft det svårt.

Det kom någon till väntrummet, en sjuksköterska.

- Finns det någon Emma Karlsson här?

Emma greps av panik. Tankarna snurrade runt i hennes huvud. Nu var det dags. Barnet inuti henne skulle snart vara borta. Kanske var det bara bra, då skulle hon slippa grubbla mer och det skulle vara för sent att ångra sig. Emma försökte trösta sig själv genom att tänka att barnet i hennes mage egentligen knappast kunde kallas för ett barn, det var ju bara en klump, några celler. Det är lätt att skaffa barn, tänkte hon, jag hinner skaffa så många jag vill. Man ska leva livet och vara ung först, innan man går in i mammarollen. Egentligen höll hon inte med sina egna tankar men låtsades göra det för att slippa krångla till det.

Emma och hennes mamma följde efter sjuksköterskan i korridoren. Till slut stannade han och pekade åt höger för att visa att det var där dom skulle gå in. I rummet på en pall satt en doktor. Han såg gammal ut. Dom skakade hand och satte sig på två andra pallar i rummet. Doktorn pratade om ingreppet som om det var världens vanligaste grej, och det var det säkert för honom, men inte för Emma.

- Detta kommer att gå fort och smärtfritt, sa han med en lugn röst.

Snart låg Emma i sängen med bara en tunn rock på sig och inga trosor. Hennes mamma höll hennes hand hårt. Hon skulle sära ordentligt på benen för att doktorn och hans assistent skulle kunna göra aborten så smidigt som möjligt. Redskapen kändes kalla mellan hennes ben.

- Här kommer del 1, sa doktorn.

- Vart ska jag lägga den? svarade assistenten.

- Där borta till höger ligger restbunken, men vänta tills jag har fått ut del 2 också.

Emma kände sig tom. Nu var det över. Kanske borde hon känna sig lättad, men hon kände ingen som helst glädje. Hon kände sig bara kall.

Doktorn berättade att allt hade gått som det skulle och att hon nu fick gå och byta om till sina vanliga kläder och åka hem.

På våningen över låg Tuva och höll på att klämma ut sitt första barn. Hon var bara 17 år, lika gammal som Emma men hade ändå bestämt sig för att behålla barnet. Killen som gjorde henne gravid hade redan lämnat henne, han flydde då han fick höra att hon skulle behålla barnet. Kanske ville även han leva livet och inte ta för mycket ansvar, precis som Emma. Tuva har funderat på abort men beslutat sig för att inte gå den vägen. Det skulle kännas som om hon dödade ett barn, och det skulle hon inte kunna leva med.

Hon krystar och krystar. Svetten rinner. Efter en timme har ett skrynkligt litet barn fötts. Det är en pojke som får namnet Johannes, för Tuva tycker att han ser ut precis som en Johannes. Han är det vackraste hon någonsin sett.

Idag ska Johannes börja skolan. Då får Tuva äntligen chans att ta igen allt som hon missat av gymnasiet. Hon lämnar av Johannes på skolgården och ger honom en puss innan hon åker vidare. När skolklockorna ringer springer Johannes in till sitt nya klassrum. Han är ivrig. Vem ska han få sitta med? Vem ska ha bänken bredvid honom?

Han letar rätt på sin namnskylt. Lärarna har gjort den blå med fjärilar på. När han kollar över på den andra bänken märker han att det inte finns någon namnskylt där.

- Fröken, vem ska sitta bredvid mig? Det fattas en namnskylt här, säger han.

- Det blev tyvärr så för vi är ojämnt antal i klassen, svarar hon. Om vi hade varit en till hade du såklart fått sitta med den personen.

Dagen börjar med att alla elever ska lära känna varandra. Alla ska berätta om sina intressen och vad dom har gjort under sommaren. Johannes berättar om när han och mormor var ute med båten, och om när han var på Liseberg och vann en stor Marabou. Efter lektionen är det rast. Alla springer ut för att spela fotboll, men det känner inte Johannes för. Han går ensam och sätter sig på en gunga. Tydligen fanns det ingen i klassen som ville vara med Johannes. Kanske skulle han bli lika ensam som han varit på dagis.

Så plötsligt tycker han sig se att gungan bredvid honom rör sig. Det gör den. Den gungar i samma takt som Johannes, trots att ingen sitter på. Egentligen borde han bli rädd, men det blir han inte. Han känner hur ensamheten försvinner. Han hör en röst som säger:

- Egentligen skulle jag vilja gunga med dig nu, Johannes, men det blev inte så. Jag är hos Gud nu, och när du också kommer hit då ska vi ta igen allt vi missade på jorden. Jag lovar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollipopp med Poeter.se id #47144 innehar upphovsrätten